

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.6.2014 r.
COM(2014) 382 final

2014/0202 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 604/2013 w odniesieniu do ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej małoletniemu bez opieki, który nie posiada członka rodziny, rodzeństwa ani krewnego legalnie przebywającego na terytorium państwa członkowskiego

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- Uzasadnienie wniosku

Niniejszy wniosek jest zmianą art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca¹ (zwanego dalej: rozporządzeniem Dublin III).

W trakcie negocjacji dotyczących rozporządzenia Dublin III współustawodawcy zgodzili się, by zostawić kwestię małoletnich bez opieki, którzy składają wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w Unii Europejskiej i nie posiadają członków rodziny, rodzeństwa ani krewnych przebywających na terytorium państw członkowskich, kwestią otwartą oraz aby powiązane przepisy – art. 8 ust. 4 – nie uległy zasadniczej zmianie (tzn. w myśl art. 6 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003/WE z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania Państwa Członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z Państw Członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (zwanego dalej: rozporządzeniem dublińskim)². Wyrazili także zgodę na złożenie załączonego do rozporządzenia oświadczenia o następującej treści:

„Rada i Parlament Europejski zwracają się do Komisji, by rozważyła – bez uszczerbku dla jej prawa do inicjatywy – zmianę art. 8 ust. 4 wersji przekształconej rozporządzenia dublińskiego po wydaniu przez Trybunał Sprawiedliwości orzeczenia w sprawie C-648/11 MA i in. przeciwko Secretary of State for the Home Department, ale nie później niż w terminie określonym w art. 46 rozporządzenia dublińskiego. Zarówno Parlament Europejski, jak i Rada skorzystają wtedy ze swoich uprawnień ustawodawczych, uwzględniając najlepszy interes dziecka”.

Komisja wyraziła zgodę, za pomocą tego samego oświadczenia, na zastosowanie sugerowanego podejścia:

„Komisja, w duchu kompromisu i w celu zapewnienia natychmiastowego przyjęcia wniosku, zgadza się rozważyć tę prośbę, która – jak rozumie – ogranicza się do powyższych określonych okoliczności i nie stwarza precedensu”.

W dniu 6 czerwca 2013 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał orzeczenie w sprawie C-648/11 w brzmieniu:

„Artykuł 6 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy małoletni pozbawiony opieki, którego żaden z członków rodziny nie przebywa legalnie w państwie członkowskim, złożył wnioski o udzielenie azylu w więcej niż jednym państwie członkowskim, przepis ten wskazuje jako »państwo członkowskie odpowiedzialne« za rozpatrzenie tego wniosku to państwo członkowskie, w którym ów małoletni znajduje się po złożeniu w nim wniosku o azyl”.

- Cele wniosku

¹ Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31.

² Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1.

W niniejszym wniosku uwzględniono orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-648/11 w najwyższym stopniu. Jego celem jest rozwiązanie kwestii bieżących niejasności dotyczących przepisu o małoletnich bez opieki, których członkowie rodziny, rodzeństwo ani krewni nie przebywają na terytorium państw członkowskich dzięki zagwarantowaniu pewności prawnej w kwestii ustalania odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w takich przypadkach.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

W związku z tym, że ten ściśle ukierunkowany wniosek sporządzono w następstwie szeroko zakrojonych konsultacji oraz ocen skutków już przeprowadzonych przez Komisję w ramach opracowywania jej wniosku COM(2008)820 final w sprawie przekształcenia rozporządzenia Rady (WE) 343/2003 przeprowadzanie szczegółowych konsultacji ani ocen skutków podczas jego przygotowywania nie było konieczne. Konsultacje przeprowadzone przez Komisję w ramach przygotowywania wyżej wspomnianego wniosku mają zastosowanie również w odniesieniu do niniejszego wniosku.

Komisja jest zdania, że wniosek w sprawie zmiany art. 8 ust. 4 należy przedłożyć jak najszybciej, aby zagwarantować pewność prawną przepisów dotyczących małoletnich bez opieki w ramach „procedury dublińskiej”. Ponadto konieczne jest opracowanie ostatecznej wersji tego artykułu zanim powstaną przepisy uzupełniające w sprawie małoletnich bez opieki na podstawie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

• Krótki opis proponowanych działań

Niniejszy wniosek porusza kwestię odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez małoletniego bez opieki, który nie posiada rodziny, rodzeństwa ani krewnych na terytorium UE. Proponowany przepis obejmuje dwie sytuacje, w których mogą znaleźć się małoletni bez opieki:

Ustęp 4a odnosi się do sytuacji podobnej do tej opisanej w sprawie C-648/11 tzn. sytuacji małoletniego bez opieki, którego rodzina, rodzeństwo ani krewni nie przebywają na terytorium UE i który złożył wielokrotne wnioski o udzielenie azylu, w tym w państwie członkowskim, w którym akurat przebywa. W tym przypadku odpowiedzialne państwo członkowskie ustala się na podstawie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości tj. państwem członkowskim odpowiedzialnym jest państwo, w którym ów małoletni złożył wniosek oraz w którym aktualnie przebywa. Zasada ta ma na celu zapewnienie, że procedura określania odpowiedzialnego państwa członkowskiego nie będzie niepotrzebnie przedłużana, a małoletni bez opieki będą mieć szybki dostęp do procedur kwalifikujących do uzyskania statusu ochrony międzynarodowej. Odniesienie do najlepszego interesu małoletniego wprowadzono, aby umożliwić stosowanie wyjątków od tej zasady w sytuacjach, gdy ze względu na indywidualne okoliczności pozostanie na terytorium państwa członkowskiego, w którym małoletni akurat przebywa, może zagrażać jego najlepszemu interesowi.

Ustęp 4b dotyczy sytuacji, gdy małoletni składający wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej przebywa na terytorium państwa członkowskiego, w którym tego wniosku nie złożył. Proponuje się, żeby państwo członkowskie poinformowało małoletniego o prawie do złożenia takiego wniosku i jego konsekwencjach oraz umożliwiło mu złożenie wniosku na swoim terytorium. Małoletni ma zatem dwie możliwości: złożyć wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w tym państwie członkowskim lub takiego wniosku nie składać.

W przypadku gdy przed organami tego państwa członkowskiego złożony zostanie wniosek, zastosowanie mają przepisy ust. 4a, czyli dane państwo członkowskie staje się odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku. Małoletni pozostanie w związku z tym w państwie członkowskim, w którym przebywa, a jego wniosek zostanie tam rozpatrzony, pod warunkiem, że takie rozwiązanie jest w najlepszym interesie małoletniego. Możliwe jest także przeniesienie małoletniego do państwa członkowskiego, które zostanie uznane za najbardziej odpowiednie po uwzględnieniu najlepszego interesu małoletniego (co może oznaczać również, ale nie jedynie, że procedura rozpatrywania wniosku będzie nadal trwać lub zostanie zakończona wydaniem ostatecznej decyzji itd.).

Przypadek małoletniego, który nie decyduje się na złożenie nowego wniosku w państwie członkowskim, w którym przebywa, nie jest przedmiotem w sprawie C-648/11. Należy go jednak uwzględnić w rozporządzeniu, aby zapobiec powstawaniu luk w przepisach dotyczących kryteriów odpowiedzialności. Proponuje się rozwiązanie, w ramach którego państwem członkowskim odpowiedzialnym będzie państwo, w którym małoletni złożył swój ostatni wniosek. Celem wprowadzenia tej konkretnej i przewidywalnej zasady jest zagwarantowanie pewności w ustalaniu odpowiedzialnego państwa członkowskiego. Odniesienie do najlepszego interesu małoletniego zostaje dodane, aby zapewnić, podobnie jak w ust. 4a, że nie będzie dochodzić do przekazywania małoletniego, które jest sprzeczne z jego interesem.

Celem ust. 4c jest zapewnienie, aby ocena najlepszego interesu małoletniego dokonywana była we współpracy pomiędzy państwem członkowskim, do którego składa się wniosek, i wnioskującym państwem członkowskim, co pozwala na wspólne ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za małoletniego i uniknięcie konfliktu interesów.

Gwarancje dla małoletnich, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 604/2013, stosuje się wobec wszystkich małoletnich podlegających procedurom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu. W związku z tym nie uznano za konieczne wprowadzenia wyraźnego odniesienia do przepisów art. 6 dotyczącego małoletnich bez opieki znajdujących się w jednej z sytuacji opisanych w art. 8 ust. 4.

Ust. 4d nie przedstawia kryterium pozwalającego na ustalenie odpowiedzialności, lecz zawiera przepis umożliwiający państwom członkowskim wzajemne informowanie się o niedawnym przyjęciu takiej odpowiedzialności. Dzięki temu państwo członkowskie uprzednio odpowiedzialne za przeprowadzenie „procedury dublińskiej” może zamknąć postępowanie prowadzone przez administrację wewnętrzną. Jest to szczególnie istotne, aby uniknąć nadużywania systemu w przypadku, gdy małoletni przenosi się do innego państwa członkowskiego tylko po to, aby przedłużyć swój pobyt na terytorium UE. Przepis ten jest podobny do przepisu art. 17 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 604/2013, w którym wprowadza się taką samą zasadę dotyczącą informacji w odniesieniu do klauzuli suwerenności.

- Zmienna geometria

W niniejszym wniosku zmienia się rozporządzenie (UE) nr 604/2013 i wykorzystuje tę samą podstawę prawną, co we wspomnianym akcie, a mianowicie art. 78 ust. 2 lit. e) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Tytuł V TFUE nie ma zastosowania do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, chyba że państwa te zdecydują inaczej zgodnie z postanowieniami zawartymi w Protokole w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz do TFUE.

Zjednoczone Królestwo i Irlandia są związane rozporządzeniem nr 604/2013, po tym jak powiadomiły o zamiarze uczestniczenia w przyjęciu i stosowania tego rozporządzenia w oparciu o wyżej wspomniany protokół. Stanowisko tych państw członkowskich w kwestii rozporządzenia nr 604/2013 nie stanowi przeszkody w ich ewentualnym uczestnictwie w przyjęciu i stosowaniu zmienionego rozporządzenia.

Zgodnie z Protokołem w sprawie stanowiska Danii załączonym do TFUE i TUE Dania nie uczestniczy w przyjmowaniu przez Radę środków na mocy tytułu V TFUE (z wyjątkiem „środków określających państwa trzecie, których obywatele muszą mieć wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych Państw Członkowskich” oraz „środków odnoszących się do jednolitego wzorca wiz”). Biorąc jednak pod uwagę, że Dania stosuje obowiązujące rozporządzenie dublińskie na mocy umowy międzynarodowej zawartej z WE w 2006 r.³, powinna ona zgodnie z art. 3 tej umowy powiadomić Komisję o swojej decyzji dotyczącej wprowadzenia w życie przepisów zmienionego rozporządzenia.

- Wpływ wniosku na państwa trzecie stowarzyszone z systemem dublińskim

Oprócz stowarzyszenia szeregu państw trzecich UE z dorobkiem Schengen Wspólnota zawarła umowy o stowarzyszeniu tych państw także z dorobkiem dublińskim/Eurodac. Są to:

- umowa stowarzyszeniowa z Islandią i Norwegią zawarta w 2001 r.⁴;
- umowa stowarzyszeniowa ze Szwajcarią zawarta w dniu 28 lutego 2008 r.⁵;
- protokół dotyczący stowarzyszenia Liechtensteinu podpisany w dniu 28 lutego 2008 r.⁶.

Aby ustanowić prawa i zobowiązania między Danią – która, jak wyjaśniono powyżej, jest stowarzyszona z dorobkiem dublińskim/Eurodac na mocy umowy międzynarodowej – oraz wyżej wspomnianymi państwami stowarzyszonymi, Wspólnota i państwa stowarzyszone zawarły dwa inne akty⁷.

Zgodnie z trzema wyżej przywołanymi umowami państwa stowarzyszone przyjmują dorobek dubliński/Eurodac wraz z jego późniejszymi zmianami bez żadnego wyjątku. Nie biorą one udziału w przyjmowaniu żadnych aktów zmieniających dorobek dubliński lub opartych na

³ Umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską i Królestwem Danii w sprawie kryteriów i mechanizmów określania Państwa Członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w Danii lub innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej, i systemu „Eurodac” do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania Konwencji Dublińskiej, Dz.U. L 66 z 8.3.2006, s. 38.

⁴ Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotycząca kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w Państwie Członkowskim lub w Islandii lub Norwegii (Dz.U. L 93 z 3.4.2001, s. 40).

⁵ Umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotycząca kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 5).

⁶ Protokół między Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 39).

⁷ Protokół między Wspólnotą Europejską, Szwajcarią i Księstwem Liechtensteinu do Umowy między Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów umożliwiających określanie państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii (zawarty w dniu 24 października 2008 r., Dz.U. L 161 z 24.6.2009, s. 8) oraz Protokół do Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotyczącej kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w Państwie Członkowskim, Islandii i Norwegii (Dz.U. L 93 z 3.4.2001).

tym dorobku (w tym także niniejszego wniosku), ale muszą zawiadomić Komisję w określonym terminie o tym, czy zdecydowały się zaakceptować treść danego aktu, po tym jak zostanie on już zatwierdzony przez Radę i Parlament Europejski. W przypadku gdy Norwegia, Islandia, Szwajcaria lub Liechtenstein nie akceptują aktu zmieniającego lub opartego na dorobku dublińskim/Eurodac stosowana jest tzw. klauzula gilotynowa i odpowiednie umowy zostają rozwiązane, chyba że wspólny/mieszany komitet ustanowiony na mocy tych umów podejmie jednomyślnie przeciwną decyzję.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 604/2013 w odniesieniu do ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej małoletniemu bez opieki, który nie posiada członka rodziny, rodzeństwa ani krewnego legalnie przebywającego na terytorium państwa członkowskiego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 lit. e),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁸,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (UE) nr 604/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁰ ustala się, że państwo członkowskie, w którym małoletni bez opieki złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie tego wniosku.
- (2) Po przyjęciu rozporządzenia (UE) nr 604/2013 Trybunał Sprawiedliwości wydał orzeczenie w sprawie C-648/11, w którym stwierdza się, że w przypadku gdy małoletni pozbawiony opieki, którego żaden z członków rodziny nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego, złożył wnioski o udzielenie azylu w więcej niż jednym państwie członkowskim, uznaje się, że odpowiedzialnym państwem członkowskim jest to państwo członkowskie, w którym znajduje się ów małoletni po złożeniu w nim wniosku o azyl.
- (3) W orzeczeniu nie uwzględniono sytuacji małoletniego bez opieki, którego żaden z członków rodziny nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego, i który złożył wnioski o udzielenie azylu w więcej niż jednym państwie członkowskim, a przebywa na terytorium państwa członkowskiego, w którym nie złożył takiego wniosku. Należy wskazać również kryterium ustalania odpowiedzialnego państwa

⁸ Dz.U. C z, s. .

⁹ Dz.U. C z, s. .

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

członkowskiego w takim przypadku, aby zapewnić spójność przepisu dotyczącego małoletnich bez opieki w niniejszym rozporządzeniu, a także by uniknąć niepewności prawa.

- (4) Zgodnie z orzeczeniem odpowiedzialne państwo członkowskie powinno stosownie poinformować państwo członkowskie, w którym złożony został pierwszy wniosek. Wniosek o udzielenie azylu należy rozpatrywać tylko w jednym państwie członkowskim, odpowiedzialne państwo członkowskie powinno więc poinformować o swojej decyzji uprzednio odpowiedzialne państwo członkowskie, państwo członkowskie przeprowadzające postępowanie w sprawie ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego lub państwo członkowskie, do którego został złożony wniosek o przejście lub wtórne przejście wnioskodawcy, w zależności od sytuacji.
- (5) [Zgodnie z art. 3 i art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wspomniane państwa członkowskie powiadomiły o zamiarze uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.]
- (6) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 604/2013,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 604/2013 art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

- „4a. W przypadku gdy małoletni bez opieki nie posiada członka rodziny, rodzeństwa ani krewnego legalnie przebywającego w państwie członkowskim, o którym mowa w ust. 1 i 2, odpowiedzialnym państwem członkowskim jest to państwo, w którym małoletni bez opieki złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej i w którym przebywa, o ile najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.
- 4b. W przypadku gdy wnioskodawca, o którym mowa w ust. 4a, przebywa na terytorium państwa członkowskiego bez złożenia w nim wniosku, dane państwo członkowskie informuje małoletniego bez opieki o prawie do złożenia wniosku oraz skutecznie umożliwia mu złożenie takiego wniosku w tym państwie członkowskim.

W przypadku gdy małoletni bez opieki, o którym mowa w pierwszym akapicie, złoży wniosek w państwie członkowskim, w którym przebywa, dane państwo członkowskie stanie się odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku, o ile najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.

W przypadku gdy małoletni bez opieki, o którym mowa w pierwszym akapicie, nie złoży wniosku w państwie członkowskim, w którym przebywa, odpowiedzialnym państwem członkowskim będzie państwo, w którym małoletni bez opieki złożył swój ostatni wniosek, chyba że takie rozwiązanie nie zabezpiecza najlepiej interesów małoletniego.

- 4c. Państwo członkowskie, do którego został złożony wniosek o wtórne przejęcie małoletniego bez opieki, będzie współpracować z państwem członkowskim, w którym przebywa małoletni, w celu dokonania oceny najlepszego interesu małoletniego.
- 4d. Państwo członkowskie, które jest odpowiedzialne na mocy ust. 4a, informuje o tym fakcie, w zależności od sytuacji, następujące państwa członkowskie:
- a) uprzednio odpowiedzialne państwo członkowskie;
 - b) państwo członkowskie przeprowadzające postępowanie w sprawie ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego;
 - c) państwo członkowskie, do którego został złożony wniosek o przejęcie małoletniego bez opieki;
 - d) państwo członkowskie, do którego został złożony wniosek o wtórne przejęcie małoletniego bez opieki.

Powyższe informacje zostaną przekazane za pomocą sieci łączności elektronicznej Dublinet ustanowionej na mocy art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1560/2003”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący